

# 1.

Először nagyon távolinak tűnt a zörgő hang, ami ébresztett, majd egyre hangosabbnak hatott, ráadásul szünni sem akart, aminek következtében először csak távolodott, majd teljesen szertefoszlott az álmom, végül pedig felébredtem. Hunyorogva, a takaróm alól kilesve, homlokomat ráncolva próbáltam felfogni, mi történik, amikor is megláttam Rajmundot.

Hirtelen azt hittem, feladatot kaptunk, és azért jött, de valahogy nem stimmelt a dolog, mert ahelyett, hogy egyszerűen szólt volna, ráérősen elhelyezkedve leült az ágyam végébe, és hátát a falnak támasztva valami csomaggal zörgött, amit szemmel láthatóan nem tudott kinyitni. Amikor végre sikerült neki, újabb zörgő hang kíséretében benyúlt a celofán száján, és kivett belőle egy sajtos tallért, majd elropogtatta, miközben a másik kezével fogott telefonja kijelzőjén nézett valamit.

Nem, ez tutira nem feladat híre, akkor nem netezgetne ráérősen az ágyamon ülve, hanem rögtön S. O. S. szólt volna, hogy menjek. De akkor mit csinál?

Kábán néztem, ahogy megeszi a tallért, aztán, amikor nem zavartatva magát, a szemét le sem véve a kijelzőről, egy újabb darabért nyúlt a csomagba, értetlenül megköszörültem a torkomat.

– Mit csinálsz? – kérdeztem, mire Rajmund felpillantott, és szemmel láthatóan megörült annak, hogy ébren vagyok.

– Megnéztem a netet – mutatta felém a telefonját.

– Aha – biccentettem. – De... – dörzsöltem meg a szemem álmosan – miért itt? – tettem fel a kérdésemet konkrétan, az államig felhúзва a takarót, miközben kissé feljebb ültem az ágyban, amitől Rajmund kénytelen volt leszállni a lábamról, amin nem melleleg addig ült.

– A házunkba vendég érkezett hajnalban, én meg diszkrétén leléptem – mondta, mire automatikusan Vivi üres fekhelyére pillantottam, aki láthatóan sietősen távozott, mert a bevetetlen ágyon egyszerűen félre volt tolv a takaró, és úgy lett hagyva, ahogyan kikelt belőle. Nyilván nem az első gondolata volt beágyazni, amikor hajnalban átlógott Dominikhoz. A helyét nézve elmosolyodtam, és egy amolyan „mindent értek” biccentéssel fordultam vissza Rajmundhoz, aki folytatta: – Szóval magukra hagytam őket, és felmentem a kilátóba, de egy idő után eluntam az agyam, úgyhogy gondoltam, megnézem, ébren vagy-e.

– Vagyis felkeltettél – javítottam ki a takaróm mögé rejtve mosolyomat.

– Mi? Én keltettelek? Tényleg? – tettett meglepettséget, mire akaratlanul is felröhögtem, Rajmund pedig felkapta maga mellől a csomagot, és felém nyújtotta: – Sajtós tallért?

– Nem, köszi – feleltem vidáman, és megdörzsöltem a szemem, bízva abban, hogy nem vagyok vállalhatatlan így ébredés után. – Rendes tóled... – tettem hozzá, Rajmund pedig kissé értetlenül nézett rám, ezért folytattam: – hogy Viviéket kettesben hagytad.

– Ja, ez alap – felelte vállvonogatva.

A szobában körbepillantva Vivi rumlis ágyán kívül a két másik lakótársam, Andi és Panna fekhelye is üres volt, azzal a különbséggel, hogy ők beágyazva hagyták ott. Ketten voltunk Rajmunddal a szobában.

– Na és, mi van a neten? – érdeklődtem, felhúzva térdemet a takaró alatt.

– Figyelj, viszonylag minden oké – pörgette a kommenteket, és felém nyújtotta a telefonját, hogy nézzem meg.

– Ez miért ijesztőbb, mint amikor semmi nem oké? – kérdeztem fintorogva.

– Beidegződés – közölte röhögve, én pedig helyeslően bólintva átvettem a telefonját, amin Kocsis tegnapi élője volt megnyitva, amiben értesítette az oldala nézőit a továbbjutásunkról.

A felvételen az igazgató piros kapucnis pulóverben, a nyakán kidagadó erekkel üvöltötte az irodájában ugrálva, hogy megcsináltuk, továbbjutottunk, a Szirtes csapata bent van a legjobb nyolcban az Iskolák Országos Versenyén! És teljesen rendben is lett volna a bejelentkezése, ha ennél a pontnál el is köszön, még akkor, amikor mindenkinek érthető volt minden. Kocsis azonban nem szakította meg az adást, hanem elkezdett válaszolgatni a kommentekre. Onnantól kezdve pedig teljes lett a káosz.

– Hogy mit kellett csinálniuk? – hunyorgott a kijelzőre, felolvastva az első kérdést. – Nos. Khm. Felcser Vivi, Major Sára, Fehér Rajmund és Pap Dominik csapatfeladaton vettek részt, ahol is egy többfordulós műveltségi kérdéssort kellett megválaszolniuk legjobb tudásuk szerint – ismertette Kocsis a részleteket. A komment szekció pedig hirtelen megállt. Nem lelassult, nem befagyott, nem elszállt. Hanem egész egyszerűen megállt. Senki nem írt semmit. – Na, mi lelte ezt az adást, megszakadt? – rázogatva Kocsis a telefonját maga előtt, mert azt hitte, az ő készülékében van a probléma, azért nem lát hozzászólást. De nem. Nem volt gond a telefonjával. Egyszerűen csak sulitársaink próbálták megemészteni a hallottakat.

Aztán, mintha csak egyszerre esett volna le nekik, amit hallottak az igazgatótól, özönlenni kezdtek a hozzászólások. Kocsis

riadtan nézett a kijelzőre, és ide-oda ugráló szemmel próbálta olvasni a rázúduló kommenteket.

A legtöbben azt akarták tudni, hogy mégis hogy a halálba jutottunk mi tovább egy műveltségén. És ez egy abszolút jogos kérdés volt. Merthogy velünk kapcsolatban mindenre, de tényleg mindenre számítottak a Szirtes diákjai, csak arra nem, hogy teljesítünk egy műveltségi kvízt. Mert valahogy egyikünk sem arról ismert, hogy olthatatlan tudásszomjjal rendelkezne, vagy mondjuk kiemelkedő eredményt ért volna el... bármilyen tárgyban. Neeem. Mi mind a négyen egészen másról vagyunk híresek. Vagy inkább hírhedtek. Így aztán mindenki tudni akarta, mégis hogyan csináltuk.

Kocsis a megbolondult kommentszekciót figyelve bólintott egyet, és feltette a mutatóujját, jelezve, hogy pillanat, máris válaszol.

– Igen, szóval sokan kérdezitek, hogy a csapatunk hányadiként jutott tovább ezen a műveltségi feladaton. Nos – vakarta meg a halántékát –, az igazat megvallva – akadt meg, keresve a megfelelő szavakat – tulajdonképpen utolsóként végeztünk a feladaton, a legkevesebb pontot szereztük meg – ismerte be.

Ekkor megint leállt kicsit a kommentszekció, amíg a nézők értelmezték a hallottakat, aztán egyszerre kezdtek írni. Kocsis a kérdéseket olvasva megrázta a fejét.

– Nem, nem – jelentette ki kategorikusan. – Nem utolsó előtiként jutottunk tovább. Utolsóként. Vagyis lényegében kiestünk.

Na, ezt nem kellett volna, mert abban a pillanatban, amikor Kocsis ezt kimondta, olyan mennyiségű, csupa CapsLock-hozzászólás érkezett, hogy szinte letarolta az igazgatót a kijelzőről. Mindenki üvöltött, hogy mi az, hogy **LÉNYEGÉBEN KIESTÜNK?**

Erre Kocsis azonnal reagált, és hevesen cáfolni kezdte a saját szavait.

– De végül nem estünk ki – zavarta össze még jobban a követőit. – Az előttünk jobb eredménnyel végzett, nálunk több pontot szerzett csapat búcsúzott a versenytől – magyarázta.

Itt megint eltelt némi hatásszünet, mire újra érkezni kezdtek a kommentek. Merthogy ekkor már senki nem értett semmit.

*„Kiestünk, de bent vagyunk?”*

*„Hogy érti Kocsis, hogy kevesebb ponttal jutottunk tovább, mint a kiesők?”*

*„Nemár, hogy ezek továbbmentek egy műveltségin LOL”*

*„Nem is mentek tovább, mert kiestünk”*

*„Nem estünk ki, csak lényegében”*

*„Hogy lehet lényegében kiesni?”*

*„Nem tudom, kérdezzétek Kocsist”*

*„Sziaztok, lemaradtam, mi volt a feladaton?”*

*„Kiestünk, de továbbjutottunk”*

*„???”*

*„Ne minket kérdezz, hanem Kocsist, ő mondta”*

*„Kocsis iszik?”*

*„XDDD”*

*„Várjatok már, tényleg műveltségin jutottunk tovább?”*

*„Nem, mert állítólag a legkevesebb pontot szereztük”*

*„Nem csodálom. Felcser meg a műveltség...”*

*„Maximum az aktokhoz ért”*

*„NEEE :DDD”*

*„Na jó meghaltam ezen a kommenten”*

*„Visítok”*

*„ÚRISTEN, KIESTÜNK???”*

*„Nem, csak utolsók lettünk XD”*

*„Vagyis kiestünk?”*

*„Nem! Vagyis. Mittudomén, nem értem Kocsist...”*

„Most akkor jönnek haza Rajmundék? Nem azért kérdezem, mert szeretném őt egy „vegyél feleségül azonnal” transzparenszel várni a Szirtes előtt. Ááá. Dehogy...”

„Nem jönnek haza, mert NEM ESTÜNK KI!”

„De Kocsis mondta”

„Nem azt mondta, hanem hogy lényegében kiestünk, de aztán mégsem”

„Mégis hogy maradhattunk bent kevesebb pontot szerevezve, mint akik előttünk végeztek több ponttal, de ők meg kiestek?”

„Hallod, ezt én sem vágom, ez valami egyenlet”

„Ehhez a matektanár kell. Taggoljátok”

„Megvan”

„Én is elküldtem neki”

„Én is XD”

„Mégis hogy jutottunk tovább egy MŰVELTSÉGI FELADATON ezzel a négyessel?”

„Honnan tudod, hogy Pap Dominik nem művelt?”

„Igen, nagyon. Egy művelt Homo erectus”

„:DDDD”

„Besírok”

„Loolooloo”

„Azt mondja művelt Homo erectus. Ember, tiéd az év kommentje”

„TOPKOMMENT”

„Várjatok, azt írja az egyik IOV csoportban valaki, hogy azért maradt bent a piros csapat, mert hiába szerzett kevesebb pontot, az utolsó kérdés beugratós volt, amire a jó válasz automatikusan továbbjuttatta a csapatokat.”

„Á, értem. És akkor mi eltaláltuk? Tudtuk a választ?”

*Állj mellém*

„Azt írják csak mi tudtuk...”  
„Menjmár!”  
„De durva”  
„Halljátok, így már vágom”  
„Na jól van, megnyugodtam, már azt hittem baszki, hogy  
kifordult magából a világ, és kiderül, hogy rendesen  
okos a csapatunk”  
„Annyira soha nem fordulhat ki a világ magából, hogy  
erről a csapatról ez derüljön ki :D”  
„Nem tudjátok véletlenül, hogy mi volt az a kérdés?”  
„Hát valami olyan, amire tudták a választ”  
„Például hogy hány pasija volt Felcsernek?”  
„Arra SENKI nem tudja a pontos választ”  
„De rohadék vagy XDDD”  
„Nee”  
„:DD”  
„Most akkor tudtuk a beugratós kérdésre a választ, vagy  
jól tippeltünk a végén?”  
„Nem mindegy? Továbbjutottunk”  
„Nekem nem mindegy, én szeretném tudni, hogy tudták,  
vagy csak irtó nagy mázlijuk volt?”  
„Eddig mindig mázlijuk volt”  
„Hát azért azt nem mondanám”  
„Kérdezzük meg Kocsist”  
„Jó”  
„Kocsis igazgató úr, mi volt a beugratós kérdés???”  
„Haló, Kocsis igazgató!”  
„Igazgató úr válaszoljon”  
„Emberek, válaszolt a matektanár”  
„XDDD”  
„Várjatok, most beszél Kocsis a beugratósról. FigyeljeteK”

A komment szekció ekkor elcsendesedett, és az összes néző az igazgatót hallgatta, aki az élő adásban ekkor ért annak a kérdésnek a megválaszolásához, amiről mindenki tudni akart. Vagyis, hogy mi volt az a kérdés, ami annak ellenére versenyben tartotta a csapatunkat, hogy egyébként az eredményünk, tudásunk és megszerzett pontszámunk alapján egyértelműen mi estünk volna ki. Az igazgató elhomályosuló szemmel meredt a kijelzőre, és megrázva a fejét, suttogva így szólt:

– Aki azt gondolja, hogy a csapat az utolsó, beugratós kérdésre egy egyszerű tippel, csupán a szerencsének köszönhetően válaszolt jól, nem is tévedhetne nagyobb. Ugyanis a Szirtes csapata, az IOV-on egyedülként, nem válaszolt sem jól, sem rosszul az utolsó kérdésre, mert a négy lehetséges válasz közül nem volt sem jó, sem pedig rossz felelet. Az egyetlen helyes opció a feltett kérdésre az volt, ha nem válaszolnak. És a mieink voltak az egyetlenek, akik megtagadták a választ. A kiesésüket kockáztatták ezzel a merész húzással, nem tudva, hogy pontosan ez tartja bent őket a versenyben – mesélte Kocsis halkan, a komment szekció pedig teljesen megállt, mindenki az igazgatót hallgatta, aki hosszasan kifújva a levegőt így folytatta: – Tudjátok, annyi, de annyi érdeme lehet egy versenyzőnek. Kiváló sportteljesítmény, nagyszerű logika, páratlan észjárás, különleges érdeklődési kör. Választhatam volna négy olyan diákot, akik a felsoroltak közül mindenben jeleskednek. Egészen biztosan sokáig jutottak volna. Talán a végéig is. Négy kiválóság, egyértelmű papírforma – gondolkodott hangosan. – Igen. Külön-külön. De mi a helyzet csapatként? – tette fel a költői kérdést a kijelzőjének. – Mi van akkor, amikor nem a logika, a tudás, az erő vagy az ész dominál? Mi van akkor, amikor valami olyan kap döntő szerepet, amit nem lehet megtanulni, sem pedig csak úgy elsajátítani? – ingatta a fejét. – Akkor, amikor a verseny kezdetén senki nem hitt ebben a négyesben, és egytől egyig

mindenki megkérdőjelezte a döntésemet, miszerint finoman szólva sem a legokosabb, legjobb, legtehetségesebb és legrégebb csapatot hoztam össze, akkor, ott, a gyűlöletcunami közepette, ha másban nem is, de egyetlen dologban biztos voltam Vivit, Sárát, Rajmundot és Dominikot illetően. Hogy soha nem árulnák el egymást – szegte fel az állát büszkén Kocsis. – És máris megértitek, hogy miért tettem ezt a kis kitérőt a válasz előtt. Ugyanis a beugratós kérdés, amit minden versenyző kapott a műveltségi kvíz sor végén, az volt, hogy „Ki a beépített ember a csapatban?” És addig, amíg a beszámolóik alapján mindenki egymásnak esett, addig a mieink a székükön hátradőlve megvárták, hogy leteljen az idő. Mert ők megtagadták a választ, és nem feleltek. Helyette inkább hittek egymásnak. És igazuk volt. Nincs beépített ember egyik négyesben sem. Csak tesztelték a csapatokat ezzel. A teszten pedig mindenki elbukott. A mieinket kivéve – csuklott el Kocsis hangja, és elnézést kérve kitémasztotta a telefonját az asztalán, majd kirántva egy zsebkendőt a tartóból, hol a szemét törölgetve, hol pedig orrot fújva sétálgatott a háttérben.

Az egész kommentszekció állt, mindenki a hallottakat dolgozta fel, és azt, hogy miként maradtunk bent a versenyben. Majd szép lassan megindultak a kijelzőn a hozzászólások. Legnagyobb meglepetésünkre egészen sok pozitívvá.

*„Respect”*

*„Szép volt”*

*„Hajrá Szirtes”*

*„Jólvan akkó' már nyerjük meg az egészet”*

*„Emberek, Kocsis frankón sír”*

*„Kocsis igazgató úr ne ríjon!”*

*„Főni, ha maga sír én is sírok”*

*„Itt egy zsepi emoji”*

„XD”

„Ne már, miért sír a főni?”

„Szép volt Szirtes”

„Nyertes Szirtes”

„Kocsis igazgató úr ne szívja, hanem fújja az orrát!”

„Emberek, mi vagyunk az egyetlenek, akik kevesebb ponttal nem kiesnek, hanem továbbjutnak. LOL”

„Kitérdekelnekezek”

„Ne már, tök jó, hogy nem árulták be egymást, hanem kiálltak a másikért”

„Igen, mondjuk ez nekem is szimpi”

„Nem hiába, a Szirtesesek híresek a gerincükről”

„Mondta soha senki”

„Pont hogy nem. LOL”

„Viccelsz, a sulinkban több a puhatestű, mint egy csiga-farmon”

„Neee”

„Mi ez a beszólás kiegészítő”

„Csigafarm”

„XDDD”

„Én azért respectelek egyet nekik, amiért kiálltak egymás mellett Rajmiék”

„A lónak a... Azért respectelsz, mert bejön neked Fehér Rajmund”

„Kinek nem?”

„Rajmi army jelen?”

„Itt vagyunk”

„Szép volt, Szirtes”

„Hajrá-hajrá”

„Kocsis igazgató úr ez gyönyörű monológ volt!”

„Igazgató úr mondja be a nevem!”

A hozzászólásokat átfutva rá kellett döbennem, hogy Rajmund nem túlzott azzal, hogy a neten „nagyjából minden oké”, mert tényleg nagyjából minden oké volt, sőt, magunkhoz képest viszonylag sok normális vagy elismerő véleményt kaptunk. Persze a legelvetemültebb haterek és az örökös kötözködők nem hazudtolták meg magukat, és továbbra is ellenünk voltak, de a többség azért tök jól reagált a továbbjutásunkra, és főleg arra, hogy ez miként történt. Ettől egészen furcsán éreztem magam, merthogy a mi négyesünk nem igazán szokott hozzá a pozitív megítéléshez.

– Köszö – adtam vissza Rajmundnak a telefonját, majd a takaró alatt felhúzott térdemre könyököltem, és széttárt karral néztem rá. – Azt hiszem, nem tudja feldolgozni az agyam ezt a sok normális kommentet. Összezavarodik tőle – közöltem nevetve.

– Ja, én is azt néztem, csak pörgettem, pörgettem, mire találtam egy anyázást vagy valamit. Konkrétan keresnem kellett – bólogatott Rajmund röhögve, miközben zörögve kivett a celofánból egy újabb sajtos tallért. – De tudod, hogy van ez, Major – harapott bele. – A rosszakaróiddal egyetlen módon cseszhetsz ki igazán. Ha kivívod az elismerésüket. Azzal valahogy nem tudnak mit kezdeni.

– Ez jó – bólogattam átgondolva a szavait, aztán a hátam mögött benyúltam a párnám alá, és kitapogattam a telefonomat, miközben Rajmund az ágyam végében ülve kihalászott egy újabb sajtos tallért.

A kijelzőmre pillantva apró grimasszal konstatáltam, hogy otthonról semmi hír, csak Milán üzent kettőt, valamikor éjjel. Először azt kérdezte, hol van az USB-s miniventilátorom, rögtön utána pedig azt írta, hogy semmi, megtalálta. Az öcsémen kívül a családom többi tagjáról semmit nem tudtam, anyu ugyan lájkolta a tegnapi továbbjutós posztomat az Instán, de ennyi, apu

meg... nem igazán érdeklődött felőlem. Gondolom, utál, ahogy szokott.

A millió szalaghirdetést mind kilöttem, nem nyitottam meg az Insta- és TikTok-kommentekről szóló értesítéseket, ahogyan a friss követéseimet is figyelmen kívül hagytam, és igyekeztem kiszűrni a fontos dolgokat a kijelzón uralkodó káoszban. Például Vivi üzenetét. Amit öt óra tizenkettőkor írt, és ennyi állt benne:

„Átmentem Dominikhoz”

És egy halom olyan hangulatjel, amit csak nagyon jó barátok küldenek egymásnak egy fiúval kapcsolatban. Az ikonokat meglátva és értelmezve akaratlanul is elnevettem magam, mire Rajmund kérdőn nézett rám.

– Semmi, csak... – kezdtem, aztán legyintve félredobtam a telefonomat az ágyamon. – Megyünk reggelizni? Éhen halok.

– Aha – bólintott. – De tuti nem kérsz? – kínált meg újra a sajtos tallérral, felém nyújtva a csomagolást.

– Nem, köszi, inkább valami normálisat ennék – ráztam meg a fejemet, mire Rajmund furcsa, „mi ezzel a baj?” arckifejezéssel vette kezébe a csomagot, és olvasgatni kezdte a tallér összetevőit. Eközben én ledobtam térdemről a takarót, és felálltam az ágyról, mezítláb lépve a kőre, ami hirtelen olyan hidegnek hatott a talpam alatt, hogy ösztönösen felszisszentem. A reakciómra Rajmund ismét felpillantott a sajtos tallér olvasgatásából, majd meglepetten, fél szemöldökét felvonva nézett végig rajtam.

Először fogalmam sem volt, miért néz így, aztán leesett, hogy mivel szennyes az összes alvócuccom, tegnap este összviessz az egyik szirteses pulcsimban és bugyiban bújtam ágyba. És mivel ez az állapot mit sem változott az éjszaka folyamán, pontosan abban keltem fel, amiben lefeküdtem, amiről aztán kellőképpen megfeledkeztem. Így történt, hogy az IOV kilencedik napjának reggelén egy szál bugyiban és piros szirteses pulcsiban

álltam Rajmund előtt, aki szórakozottan leengedte a kezében tartott csomagot, és visszatartott mosollyal nézett rám. Úgy tűnt, érdekesebbnek tartja a kialakult helyzetet, mint a tallér összetevőit.

Nekem pedig reagálnom kellett. Valamit. Bármit. Méghozzá gyorsan. És lehetőleg úgy, hogy ne jöjjen ki belőle bénán Rajmund előtt, aki egyre kevésbé tudta leplezni a vigyorát, miközben engem nézett. Nyilván látta rajtam, hogy megfélemedkeztem a hiányos ruházatomról, éppen ezért valószínűleg arra számított, hogy az ágyhoz nyúlva felkapom a takarót, és kapkodva magam köré tekerem, vagy esetleg visszabújok az ágyba, és a paplant a nyakamig felhúzva takarom el magam, megkérve Rajmundot, hogy menjen ki addig, amíg fel nem öltözök. Igen, valóban ez a forgatókönyv lett volna a legkézenfekvőbb. Másnak. De nem nekem. Ugyanis ha van valami, amit a sokévnnyi fellépés során tökéletesen sikerült elsajátítanom, az a rutin, amivel a bakimat korrigálok a színpadon. Mert olyan nincs, hogy hibátlan előadás. Csak olyan van, hogy profi hozzáállás. Én pedig megtanultam, hogy a görcsös korrigálással csak felhívjuk a figyelmet a hibánkra, így a legokosabb, amit tehetünk, ha úgy csinálunk, mintha mi sem történt volna, és szemrebbenés nélkül folytatjuk a dolgunkat. Ez az attitűd milliószor bevált már egy-egy elrontott tánclépésnél vagy éppen elfelejtett koreónál, és számtalanszor mentett meg a csúfos beégéstől a színpadon. Így bízva abban, hogy ez Rajmundnál is működni fog, ahelyett hogy kapkodva takargatni kezdtem volna magam, álltam kérdő tekintéttel, majd magabiztosan elmosolyodtam, és mintha az égvilágon semmi nem történt volna, hátat fordítottam neki, és a hideg kövön lépkedve egyenesen a fürdőszobaajtó felé indultam, tudva, hogy Rajmund ezer százaléig végignézi a rögtönzött catwalk performanszomat az ágyak között kialakított kifutómon.

A fürdőszobaajtót becsukva magam mögött háttal nekidőltem, és visszatartott vigyorral, szorosan lehunytt szemmel vártam pár másodpercet, amíg az összevissza kalapáló szívem újra normálisan kezdett verni. Aztán a csaphoz léptem, és megengedtem a vizet, miközben a fogkrémfoltos tükörbe pillantva észrevettem, hogy folyamatosan mosolygok.

Miután elkészültem, és kiléptem az ajtón, Rajmund még mindig az ágyamon ült, és az érkezésemre felnézett a telefonjából. Azon túl, hogy megcsináltam a hajam (középen elválasztva egy kis copfba fogtam hátra), kifestettem a szememet és a szemöldökömet, feltettem a karkötőimet, és magamra öltöttem a piros szirteses egyenmelegítőt is. Ezúttal a nadrággal együtt.

Az ágyak között lépkedve kissé oldalra hajtott fejjel igazgattam meg a fülpiercingjeimet, majd Rajmundhoz érve felmutattam az ujjaim közt tartott bontatlan ragtapaszt.

– A szemöldöködre – mondtam.

– Ja... – jutott eszébe mintegy mellékesen, hogy a tegnapi első feladaton a csúszós vízipályán beleszálltak, és felrepedt a bőre. – Kösz – biccentett hanyagul, és hátával elrugaszkodva a faltól feltápaszkodott a félig fekvő pózból, és kiült az ágy szélére, miközben megpróbálta leszedni a tapaszt, ami körül halványan még látszott az orvosi szobában kapott fertőtlenítő, amivel beecsetelték.

– Várj, segítek – álltam meg előtte, amikor láttam, hogy nem sikerül leszednie, és a körmömmel felkapartam a tapaszt szélét a bőréről, majd óvatosan elkezdtem lefejteni, vigyázva, hogy ne tépjem fel a sebet, amibe középen beleragadt a géz. – Nem fáj? – pillantottam le Rajmundra, miközben sikerült lehántanom a tapaszt, amit összegyűrve félrehajítottam.

– Nem, dehogy – felelte, majd hátrabiccentette a fejét, úgy nézett rám, amíg én egy szemfestéklemosóval áztatott vattapa-

maccsal kezdtem törölgetni a leszedett tapasz széleinek helyét, ahol a ragasztó csíkjára rászáradt és beleragadt a hortobágyi por.

Miután sikerült óvatosan ledörzsölnöm a ragasztó kontúrját Rajmund bőréről, kibontottam az új ragtapaszt, és óvatosan felhelyeztem, mire valaki dörömbölni kezdett az ajtón.

– Kész is – szóltam Rajmundnak, figyelmen kívül hagyva a kopogást, majd óvatosan lesimítottam a tapasz széleit, vigyázva, nehogy rányomjam középen a sebre, és csak ezután fordultam az ajtó irányába. – Gyere! – kiáltottam.

A bejárati ajtó nyitódását követően egy másodpercre betűzőtt a reggeli napsütés, szikrázó fénnel árasztva el a szobát, a következő pillanatban viszont, mintha egy hatalmas felhő takarná el az égboltot, újra elment a nap. Csakhogy felhő helyett Tahi nagydarab alakja zárta ki a fényt, ahogy megállt az ajtóban, aztán meglátva, hogy Rajmund és én is a szobában vagyunk, becsörtetett.

– Major, Fehér, mit műveltek idebent? – kérdezte gyanakvóan vizslatva minket, miközben a szakállát dörzsölgette idegesen.

– Csak lecseréltem Rajmund tapaszát – mutattam fel az öklömet, majd a tanár előtt kiengedve az ujjaimat, láttatni engedtem a ragtapasz gyűrött csomagolását a tenyeremben.

A tanár a bizonyítékot látva mogorván biccentett, és azt mondta:

– Az más. De ezt is csináljátok odakint. Ahol rátok látni – nézett ránk szigorúan.

– Kimentünk volna, de eddig Majoron nem volt gatya – felelte Rajmund kapásból, mire Tahi sóhajtva megrázta a fejét.

– Ne humorizáljál, Fehér – dűnnyögte, aztán résnyire összehúzta a szemét, és Rajmund arcát fürkészsze elbizonytalanodott. – Mert ez humor volt, ugye? – kérdezte.

– Hogyne, persze – bólogatott Rajmund úgy, mint akinek egy szavát sem lehet hinni, Tahí pedig, mint aki nagyon is jól ismeri ezt a stílust, dühösen fújtatva megvakarta szakállát. – Ne idegesítsetek, éppen elég bajom, hogy... – akadt meg, mintha csak beugrott volna neki valami. – Hol van a másik kettő? – kérdezte bosszúsan, egyértelműen Vivit és Dominikot keresve, mire automatikusan átnéztem Tahí válla felett a tárva-nyitva hagyott ajtónkon át a fiúk házának csukott ajtajára. – Pap és Felcser. Hol vannak? – kérdezte Tahí csípőre tett kézzel.

– Én úgy tudom... – kezdte Rajmund húzni az időt, miközben én észrevétlenül kihúztam a zsebemből a telefonomat, és szorosan a combom mellé téve a kezemet feloldottam a jelkódzárat. – Hogy elmentek megnézni... – terelt tovább Rajmund lassan beszélve, Tahí pedig „nyögd már ki” arckifejezéssel meredt rá. – Elmentek megnézni egy most született kiscsikót – improvizált Rajmund, mire Tahí a homlokát ráncolva gyanakodva visszakérdezett.

– Kiscsikót?

– Kiscsikót – bólogatott Rajmund. – Vagyis kiscsikókat – tétézte.

– Kiscsikókat? – ismételte Tahí Rajmund szavait.

– Igen. Ikrék – magyarázta, én pedig kihasználva a terelést, villámgyorsan üzentem Vivinek egyet. Mivel sietnem kellett, és nem tudtam sem ellenőrizni, sem javítani a félig vakon írt szöveget, végül ezt küldtem el:

„Gyrsan! Itt vsn Taki!”

– Szóval azt akarod mondani, Fehér, hogy Pap és Felcser jelenleg újszülött iker kiscsikókat néznek? – meredt a tanár Rajmundra, aki átgondolta a hallottakat.

– Ha pontosak az információim – biccentett, állva Tahí gyanakvó tekintetét, és mivel a hazugságradarja valószínűleg nem

csak jelzett, hanem ki is akadt Rajmund meséjén, a tanár hirtelen rám pillantott, mintegy ellenőrzésképpen, amikor is... Meglátta, hogy éppen a zsebembe süllyeszttem a telefonomat. És rögtön kapcsolt.

A következő pillanatban Tahi se szó, se beszéd, megfordult, és súlyos léptekkel csörtetett ki a bejárati ajtón, egyenesen a szemben lévő házhoz, ahol hatalmas kezét ökölbe szorítva úgy kezdett dörömbölni az ajtón, hogy majdnem bedőlt.

– Tudtál szólani nekik? – kérdezte tőlem Rajmund, miközben a tanár után rohantunk.

– Persze – biccentettem, majd a napsütésben megállva a két ház között, lélegzet-visszafojtva vártam, hogy mi történik.

– Kifelé! Öt másodpercek van kijönni onnan, vagy bemelegyek értetek, de abban nem lesz köszönet! – püfölte Tahi az ajtót. – Öt, négy, három... – számolt vissza hangosan, de nem jutott el a kettőig, mert az ajtó hirtelen kinyílt, és Vivi lépett ki rajta, mögötte Dominikkal, és mindketten meglepett, amolyan „mi az, mi a baj?” pillantással néztek a tanárra, aki összezsapta a kezét.

– Na jó – kezdte Tahi bosszúsan fújtatva. – Új szabályok lépnek életbe. Mostantól kezdve addig, amíg itt vagyunk... Vagyis remélhetőleg a verseny végéig – szúrta közbe. – Szóval mostantól kezdve ti ketten – mutatott a fiúk házánál álló Vivire és Dominikra –, és ti ketten – fordult a mi házunk előtt álló Rajmundhoz és hozzám. – Mostantól kezdve sem ti, sem pedig ti nem vagytok kettesben ott, ahol vannak falak. Vagy ajtók – gondolta át. – Vagy ágyak – tette hozzá a szemét forgatva. – Ahol pedig ez mind megvan, ott szigorúan tilos tartózkodnotok! Értitek? – nézett ránk.

– Igen – feleltük, de nem sikerült teljesen meggyőznünk Tahit, mert idegesen megdörzsölve az arcát megrázta a fejét.

– Na akkor még egyszer. Nektek – nézett újra Vivire és Dominikra – és nektek – fordult Rajmundhoz és felém – nincs olyan, hogy kettesben. Megértettétek?

– Meg – feleltük.

– Elnézést – szólt közbe Rajmund, mire Tahí már azelőtt a szemét forgatta, hogy szót adott volna neki.

– Majdnem megúsztam – dűnnyögte magában, aztán Rajmundra nézett. – Mi van, Fehér?

– Akkor... Csak a miheztartás végett. Jól értem, hogy ott nem lehetünk, ahol vannak falak, ágyak és ajtók. Ugye?

– Igen – biccentett Tahí, és gyanakodva méregette Rajmundot, mint aki jól tudja, hogy ezt nem véletlenül kérdezte.

– Oké, tiszta sor – helyeselt Rajmund, majd felém fordult. – Major, jössz a játszótérre? – kérdezte, megtalálva a kiskaput, amire nem vonatkoznak a tanár feltételei.

Rajmund gyors észjárását Vivi, Dominik és én is mosolyogva, elismerő bólintással díjaztuk, Tahí pedig tudva, hogy ezt a kört most Rajmund nyerte, a fejét ingatva sétált felé.

– Fehér, Fehér... Gyere csak ide – kezdte Rajmund felé nyúlva, aki behúzta a nyakát, és megpróbált kilépni a tanár elől, de Tahí gyorsabb volt, és elkapva Rajmundot maga mellé állította, és átkarolva a vállát még meg is csapkodta. – Hát meséld el nekem, mit akarsz te annyira Majorral a játszótéren – vizslatta a tanár Rajmund arcát mellette állva, miközben mi nevetve néztük a jelenetet.

– Tudja a tanár úr... Csak dumálni – köhintette Rajmund visszatartott röhögéssel, megpróbálva lelökni a válláról Tahí kezét, hogy kiszabadulhasson a szorításból, mire a tanár még erősebben tartotta maga mellett, egyre nagyobbakat csapva Rajmund vállára.

– Dumálni? – kérdezett vissza. – Ó, hát ezzel ne terheld Ma-jort, ha dumálni szeretnél, arra itt vagyok én. Hintázhatunk is – szolt Tahí, a beszélására pedig még hangosabban röhögünk fel. – Csak szólj – ajánlotta fel vigyorogva.

– Azt hiszem, meggondoltam magam. Nullára csökkent az érdeklődésem – közölte Rajmund szórakozottan.

– Látod, Fehér, pontosan ezt akartam hallani – biccentett Tahí elégedetten, és elengedte Rajmund vállát, aki röhögve kifordult a tanár mellől, és megigazította a vállán összegyűrődött pulcsiját. – Na irány reggelizni – küldött el minket Tahí, amolyan „korán reggel lefárasztottatok” hangsúllyal, és a fiúkkal együtt elindult az étkező irányába. Séta közben Rajmund még mondhatott neki valamit, mert a tanár a levegőbe emelte a kezét, és egy legyintő mozdulatot tett Rajmund feje irányába, aki kihátrált előre, és elérhető távolságon kívülről idegesítette tovább.

Vivi mellém lépett, és mosolyogva nézett a fiúk után, aztán felém fordult, és hálásan suttogva így szolt.

– Örök hála az üzenetért...

– Semmiség. Rajmund terelt, én meg gyorsan elküldtem. Örülök, hogy időben megkaptad – feleltem. – Meg hogy megértetted – tettem hozzá átgondolva, Vivi pedig elnevette magát.

– Á, félreérthetetlen volt az, hogy „itt vsn Taki” – idézte fel a kapkodva írt figyelmeztetésemet, aztán mindketten elneveltük magunkat. – De akkor is nagyon rendes volt tőled. Szóval kösz – mosolyodott el őszinte hálával, és látszott rajta, hogy nem sokszor fordul elő vele az, hogy csak úgy segítenek neki.

– Ez természetes – szabadkoztam.

– Neked – grimaszolt, jelezve, hogy azért nem ez az általános tapasztalata, aztán rágózva megigazította a haját. – Ahogy nekem is természetes. Úgyhogy remélem, tudod, hogy te is ugyanúgy számíthatsz rám – ajánlotta fel. – És nem csak abban,

ha hajnalban átlógsz egy fiúhoz, a tanár pedig keres reggel... – gondolkodott el. – De abban is! – tette hozzá vidáman. – Meg bármiben.

– Köszí – biccentettem, aztán elgondolkodva felhúztam az orromat. – Ami azt illeti...

– Igen? – szólt közbe buzgón, mintha csak azt várná, hogy segíthessen.

– Lenne itt valami... Amiben kérném a segítségedet – köszö-rültem meg a torkomat.

– Oké – bólintott. – Mi az?

– Odabent – mutattam a házunkra.

– Menjünk – fújta egy rágólufit, és gondolkodás nélkül az ajtóhoz lépett.

– Hé, nem jöttök kajálni? Az előbb még éhen akartál halni, Major – szólt vissza Rajmund, aki már két házat lesétált Dominikkal és Tahival, amikor észrevette, hogy mi lemaradtunk.

– De, csak elintézőnk valamit – kiáltotta Vivi az ajtót kitarva. – Menjetek, majd jövünk utánatok – tette hozzá, és belépett a házba, én pedig követtem.

Ha ismertem volna az IOV előtt Felcser Vivient, akkor valószínűleg már sokkal régebben barátnőkké váltunk volna. De sajnos nem ismertem, így nem tudtam, hogy milyen ember valójában, csak a hírével voltam tisztában, ami csakúgy, mint mindenkihez, hozzám is eljutott, és mint mindenki más, én is az alapján könyveltem el magamban. „Ja, a ribanc.” Azt hiszem, így gondoltam rá anélkül, hogy valaha egy árva szót is váltottunk volna. Szisziékkal egy csomót csámcsogtunk a táncórák előtt, átöltözés közben Felcser Vivienről, a róla terjengő pletykákról, azokról a bizonyos Insta-storykról és a screenshotolt snapekről, amiket

szemét módon szétküldözgetett róla az, aki kapta. Emlékszem, Szisziéknek micsoda elítélő véleményük volt Vivienről, hogy beszéltek róla... A sok Miss Erkölc.

Pedig Vivi irtó értékes ember, és ezt jobban bebizonyította a nyolc együtt töltött versenynap alatt, mint a volt barátnőim a sok közösen eltöltött év folyamán – ami visszatekintve egy rohadt nagy hazugság volt, nem mellesleg pedig nem érdemelték meg, hogy velük töltöttem az időt; ellentétben Vivivel, akit megismerve nemcsak azt kedveltem meg benne, hogy mer önmaga lenni, és leszarja mások véleményét, hanem azt is, hogy irtózatosan jó fej és laza. Ezt pedig mi sem bizonyítja jobban, mint hogy a házba beérve egy szót sem szólt vagy kérdezett, sőt, még furán sem nézett rám, csak leült az ágyamra, oda, ahová mondtam, majd az instrukciómat követve a falnak vetette a hátát, úgy, ahogyan korábban Rajmund tette.

– Kicsit még csússz lejjebb – lépkedtem ide-oda, miközben hunyorogva próbáltam felmérni, hogy minden tökéletesen ugyanolyan-e, mint korábban volt.

– Így jó? – helyezkedett el Vivi.

– Aha, pont így volt – tettem fel a kezem „stop” stílusban, aztán a telefonomat kivéve a zsebemből, feloldottam a jelkódot, és átadtam Vivinek. – Csinálnál egy videót arról, ahogy elmegyek a fürdőig? – kértem. – Valamit ellenőrizni akarok.

– Persze, szólj, ha mehet – felelte, és maga elé emelte a telefonomat, én meg leültem az ágyamra, lerúgtam magamról a cipőmet, majd kibújva a gatyámból, félredobtam, és Vivire néztem.

– Mehet – mondtam egyszerűen, Vivi pedig az arca előtt tartott telefonom mögül jobbra dőlve kinézett rám, és értetlenül pislogott párat, aztán anélkül, hogy kérdezett volna bármit, biccentett.

– Veszem – szólt.

Ekkor megfordultam, és úgy, ahogyan korábban tettem Rajmund előtt, elmentem a fürdőszobaajtóig. Ám amikor odaértem, ahelyett hogy bementem volna, megálltam az ajtófélfánál, és szóltam, hogy leállíthatja, majd visszarohantam Vivihez.

– Oké, megvan – bólintott, és odaadta a telefonomat, amin azonnal elindítottam a felvételt, és visszanéztem magam, ellenőrizve, hogyan láthatott Rajmund.

– Köszí – mosolyogtam Vivire hálásan, aki közben felállt az ágyamról.

– Szívesen... – rágózott szórakozottan, és elvigyorodott. – Megtudtad, amit akartál?

– Aha – biccentettem, ismét megnézve a felvételt.

– És? Jó Rajmund voltam? Pont ott és úgy ültem, ahogy és ahol ő? – érdeklődött, én pedig először meglepetten néztem Vivire, aztán hatalmasat nevetve azon, hogy kitalálta, miről van szó, bólintottam.

– Igen, nagyon jól játszottad a szerepét – dicsértem meg.

– Köszönöm. Remélem, valami díjat is kapok az alakításomért – hülyült tovább, aztán fúj egy rágólufit, és kipukkasztva visszaszívta a szájába. – Viszont egy jó tanács. Ha csak csekkolni akartad magad a videón, és nincs vele további terved, akkor töröld ki – tanácsolta.

– Ja, persze, majd kitörlöm – legyintettem hanyagul.

– Sára... – nézett rám elkomorodva. – Komolyan beszélek. Amit nem akarsz a neten vizionlátni magadról soha, de soha, azt töröld ki a telefonodból, töröld a Törölt mappából is, aztán a felhőből, sőt, ha biztos akarsz lenni a dolгодban, akkor menj el a Szilícium-völgybe, és győződj meg a törlésről személyesen is.

– Okkké, értem, nyugi, máris törlöm – emeltem fel a telefonomat, látva, hogy ez érzékeny téma Vivinél. Mondjuk nem csodálom, van alapja a paranoiájának. – Kész, eltűnt a seggem

a telefonomról – mondtam, megpróbálva feloldani a nyomott hangulatot, ami Vivi emlékeinek előtörésekor állt be. Sikerült, mert a beszólásomra mindketten elneveltük magunkat.

– Hidd el, jobb ez így – szólt halkán. – A legádázabb ellenségemnek sem kívánom, hogy egy reggel felébredve olyan képeket lásson magáról, amit bizalmasan megosztott valakivel, aki viszont elárulta, és továbbküldte mindenkinek.

– Sajnálom – sütöttem le a szemem. – Sajnálom, hogy ilyen szar arcokkal volt dolgod.

– Igen... De azért te sem panaszkodhatsz, ha árulásról van szó – gondolta át.

– Hát nem – nevettem el magam.

A ház ajtaja kinyílt, mire mindketten odakaptuk a fejünket. Andi érkezett meg, bézs pulcsiján egy hatalmas barna folttal.

– Jöhettek? Vagy zavarok? – kérdezte megtorpanva az ajtóban, amikor meglátott minket.

– Gyere – feleltem. – Csak csukd be gyorsan, nincs rajtam gatya – kértem, merthogy még mindig bugyiban és pulcsiban álltam a szobában.

– Ó, persze, bocs – húzta be az ajtót Andi sietősen, aztán hátrament a szekrényekhez, és kinyitotta a sajátját, miközben folyamatosan mondta a magáét: – Ha a reggelinél Keri meglöki az asztalt, és kiömlik Zétény kakaója, az kire borul? Kire? Persze hogy rám – zsörtölődött, levéve foltos pulóverét, amit idegesen összegöngyölt a kezében, és mint egy labdát, bevágta a szekrény mélyére. – Andira ömlik, ki másra? – magyarázott tovább egyes szám harmadik személyben beszélve magáról, és ideges mozdulattal megragadott a felső polcon egy pulóvert, majd kirántotta onnan. A tiszta, vagy legalábbis nem kakaófoltos darabba belebújva aztán megfordult, és az ajtó irányába indult, ismételten elhaladva mellettünk.

– Jöttök, vagy még maradtok? – kérdezte tőlünk.

– Jövünk – feleltem. – Csak felöltözöm – tettem hozzá, mire Andi végignézett rajtam, és lemondó sóhajjal így szólt:

– Azt jól teszed, mert egyeseknél súlyos testképzavart, másoknál pedig akár öngyilkosságot is okozhat az alakod. Még nem döntöttem el, hogy én melyik leszek, de majd értesítelek róla. Vagy értesítenek, attól függ ugyebár...

A megjegyzésére mosolyogva megráztam a fejem, és odaléptem hanyagul levetett, félrerúgott nadrágomhoz, kifordítottam, aztán felvettem, majd sietősen belebújtam a cipőmbe, bekötöttem a fűzőt, és már kész is voltam.

– Mehetünk.

Vivi és Andi mögött harmadikként kilépve én csuktam be az ajtót, és ahogy bezártam magam mögött, tekintetemmel a tábor mögött húzódó végtelen pusztára néztem, ami felett madarak köröztek a reggeli napsütésben. A napszemüvegemet letolva a fejemről, egy pillanatra még a távolba meredtem, aztán megfordulva Vivi és Andi után siettem futólépésben, és beérve őket beálltam közéjük, úgy sétáltunk hárman egymás mellett az étkező felé.

– Amúgy mi volt veletek tegnap? – érdeklődött Andi elgondolkodva, miközben több irányból érkeztek a színes melegítő versenyzők reggelizni. – Mintha a föld nyelt volna el benneteket, nem is láttunk titeket a műveltségi feladat után egész nap, sőt este a játékterembe se jöttetek.

– Igen, tudjuk – válaszoltam. – Semmi extra, csak fáradtak voltunk, szóval... pihentünk, netezgettünk, ilyesmi. Elvultunk – feleltem szűkszavúan, és sokatmondón összenéztem Vivivel.

Nem volt véletlen ugyanis, hogy a továbbjutásunk után eltűntünk, és nem is láttak minket egész nap. Direkt csináltuk. Ugyanis iszonyatosan nagy balhé kerekedett abból, hogy rajtunk kívül

minden csapatban meggyanúsítottak egyvalakit azzal, hogy ő a beépített ember, aztán persze kiderült, hogy nem is igaz, senki nem volt beépítve. És bár a feladat véget ért, a sértettség megmaradt. Úgyhogy a kvízfeladaton utolsóként bedobott, ártatlannak tűnő, kis vicces beugratós kérdés nekünk menekülést, mindenki másnak komoly károkat okozott. Konkrétan az egész táborban állt a cirkusz. Minden csapaton belül ment a sírás, a veszekedés, az üvöltözés, lejöttek a főépületből a kísérő tanárok, videóhívásban próbáltak rendet tenni az igazgatók... Az okozott káoszt csak a szervezők figyelték elégedetten, akik szemmel láthatóan élvezték, hogy belülről sikerült bomlasztani a csapatokat. Úgy tűnt, ez is része a versenynek.

A kvízfeladat utáni állapotot látva pedig mind a négyünknek megkondukt a vészharang a fejében, és egyetértettünk abban, hogy le kell lépniük, amíg nem csitulnak el a dolgok.

Ugyanis nekünk addig volt jó, amíg a többi versenyző azért volt kiakadva, mert kiderült, ők nem jó csapat. Nem akartuk a jelenlétünkkel eszükbe juttatni, hogy a feladat eredményeképpen mi viszont azok vagyunk. Az rosszul érintette volna őket. Elvégre az emberek nem szeretik azokat, akik eszükbe juttatják a hibáikat. Idegesek lesznek tőle. Sajnos ebben van tapasztalatom, hála Sziszinek, aki bár hátba szúrta, elárult és szarban hagyott, mégis jobban utál engem, mint én őt. Hogy mi ennek az oka? Egyszerű. Minden alkalommal, amikor lát, vagy eszébe jutok, rádöbben, hogy jobb vagyok nála, ez pedig kicsinálja idegileg. Éppen ezért dühös rám, és mindennél jobban gyűlöl.

És ez az, amit el akartunk kerülni a műveltségi utáni felfokozott hangulatban. Hogy a többi csapat sebzett vadként támadjon ránk, csupán azért, mert ők megsérültek, és esetleg minket okoljanak érte.

Nem, úgy döntöttünk, ebből jobb kimaradni. A döntésünkre pedig még Tahí is áldását adta, és egyetértett azzal, hogy kicsit meghúzzuk magunkat, így engedélyezte, hogy végig a toronyban legyünk, ott, ahol nem lát ránk senki. Mondjuk ő elég gyakran ellenőrzött minket, de mással nem találkoztunk.

– Szóval csak úgy bepunnyadtunk, és eltelt a tegnapi nap – vetítettem Andinak a történetekről, Vivi pedig helyeslően bólintott.

– Értem – felelte Andi. – Amúgy jól tettétek, brutál szar hangulat volt egész nap, víta víta hátán, és még este a játékszobában is tiszta nyomott volt a léghő. Nem olyan, mint szokott – mesélte.

– Sajnálom – mondtam.

– Hát igen. Jól szétrobbantották a csapatokat – ingatta a fejét.

– Az viszont nem semmi, amit ti csináltatok – ámult, mi pedig Vivivel szótlánul bólintottunk. – Ügyesek voltatok nagyon. És örülünk, hogy még itt vagytok – szólt őszintén.

– Köszönjük – bólogattam. – És... Nálatok minden oké? Csapat szinten? – érdeklődtem finoman afelől, hogy a bézsekkel mi történt a beugratós feladat után.

– Igen. Mi nem veszünk össze – mesélte.

– Na, az jó – bólogatott Vivi.

– Ühüm, csakhogy ez egyedül nekem köszönhető, ugyanis Keriék mindhárman engem jelöltek meg beépített emberként, meg sem hallgattak, már nyomtak is a nevemre...

– Óóó – húztam be a nyakam zavartan.

– Jaja. Rajtam múlt, hogy balhézők-e emiatt, vagy inkább elengedem. Végül aztán elengedtem.

– Bölcs döntés – értettem egyet.

– Igen, de egyáltalán nem volt könnyű – fújtatott. – Kizárólag a csapat érdekében nem tettem szóvá, elfogadtam, hogy mondani kellett valakit. Legalábbis úgy tudtuk, hogy mondani kell

valakit – javította ki magát. – És az én voltam – tárta szét a karját tehetetlenül. – Ilyen az élet. Viszont rendesek voltak a srácok, bocsánatot kértek – mesélte, miközben odaértünk az étkezőhöz, ahol Rajmund és Dominik ránk vártak, nem mentek be nélkülnk.

– Sziasztok – köszönt Andi a fiúknak, aztán szólta, hogy bemegy folytatni a reggelijét, amit akkor hagyott félbe, amikor ráborult a kakaó, így ő előbb bement, mi pedig vártunk még pár pillanatot a napsütésben, mert az étkező ajtajánál éppen kialakult egy kis tumultus, ahogy az érkező és a reggelit már befejező versenyzők váltották egymást.

Amikor szabad lett a bejárat, mindannyian odaléptünk, és Dominik már nyúlt, hogy kinyissa előttünk az ajtót, amikor is felpattant a zár, és a pink csapat négyese lépett ki az étkezőből, utolsóként Pannával, aki csípőjével megtámasztotta nekünk az ajtót.

– Nahát, titeket is látni? Már hiányoztatok – üdvözölt minket, aztán a fiúkra nézett. – Helló-belló – vigyorgott laposakat pislogva, mire Dominik és Rajmund furán nézve rá, teljesen normálisan visszaköszöntek. – Mentek reggelizni? – kérdezte, majd mielőtt bármit mondhattunk volna, a kilencedikes lány rákezdett.

És mindannyian tudtuk, hogy ez mit jelent.

– Ha siettek, még van briós. Amikor én vettem, a kosárban már csak három volt, de az is lehet, hogy azóta feltöltötték. Én olyat ettem, amin vannak cukordarabok. Tudom, hogy a sima úgymond egészségesebb, de mit tehetnék, ez jobban ízlik. Jaj, bocs, Vivi, te ugye gluténérzékeny vagy, nem is ehetsz brióst, tapintatlan voltam. Ne haragudj, utálok, amikor ez történik. Mint amikor egyszer a buszon át akartam adni a helyem egy kismamának, és kiderült, hogy nem is az. Fúú, halljátok, azt az

égést... Én felajánlottam, mert úgy neveltek, hogy időseknek és kismamáknak mindig adjam át az ülőhelyem, szóval akkor is mondtam, hogy üljön csak le, persze hozzátettem, hogy a baba miatt, erre azt mondja, milyen baba, én meg így, miii, neee. Aztán nem tudtam leszállni, mert az ajtó akkor már bezáródott, de mondom, jó, semmi baj, most kicsit kínos a szitu, de majd leszállok a következő megállónál. Aha, helló, távolsági busz volt, negyven perc múlva állt meg legközelebb. Veletek volt már ilyen? – kapkodta a fejét köztünk, aztán kissé előreesett, amikor nekimentek a vállának az étkezőből éppen kilépők. De Panna nem ment arrébb, továbbra is ott állt, a kitárt étkezőajtót támasztva, akadályozva a gondtalan ki- és bejutást. Odabentről kiszűrődött az evőeszközök csörgése és az IOV táborának szokásos reggeli lármája, és őszintén szerettem volna már bejutni, tekintve, hogy a tegnapi napon kihagytuk a vacsorát is, hogy elkerüljük a többi versenyzőt, így aztán kifejezetten korgó gyomorral hallgattam Pannát, aki ezúttal már arról beszélt, hogy egyszer megtámadta egy galamb. Senki nem tudta pontosan, ez hogy jött ide. – Egy néni segített elhessegetni, mert rendesen nekem repült az a galamb, de nemcsak egyszer, hanem folyamatosan, újra és újra. Én nem tudom, hogy mit látott rajtam, vagy mi ütött belé, de nem hagyott békén.

– Lehet, azt akarta, hogy ne beszélj annyit, de mivel egy galamb nem tud kommunikálni az emberekkel, így próbálta jelezni neked, hogy elég – gondolkodott Rajmund hangosan.

– Haha, ez vicces – nevetgélt Panna, abszolút nem sértődve meg a beszóláson. – Tudom, néha kicsit sokat beszélek.

– Néha... Kicsit... – ismételte Rajmund elgondolkodva.

– Egyszer egy egész dupla órán át én olvastam fel az osztálynak, és még akkor sem fáradtam el, az első óra utáni szünetben ittam egy korty vizet, aztán mondom, felőlem akár mehet is

tovább, a tanár meg megengedte, így kilencven percig jártathattam a számat büntetlenül, és még egy ötöst is kaptam érte – mesélte. – Nagyon szerettem azt a tanárnőt, alsóban tanított, csak aztán szürke hályogja lett, és nyugdíjba vonult. A szürke hályog szívás – ingatta a fejét. – A mamának is volt, műteni kellett. Szerencsére jól sikerült, pár perc volt az egész, a mama meg évekig halogatta, annyira félt tőle. Pedig mindig mondtam neki, amikor pogácsát szaggattunk együtt, hogy jobb túllenni rajta. Ti szeretitek a pogácsát? Én imádom. Főleg, ha kementében sül. A sajtos is jó, de szerintem a tepertősnél nincs finomabb. Nektek melyik a kedvencetek? – kérdezte, miközben az étkezőből kilépők ismét meglökték, ezúttal olyan erővel, hogy Panna talán el is esett volna, ha Dominik nem kapja el reflexből a karját.

– Jól vagy? – kérdezte Dominik, mire Panna felnézett rá.

– Soha jobban – felelte vigyorogva, és Dominik karjára nézett, ahol a rövid ujjú póló alól kilógott a tetkója. – Whazta! – ámult el Panna. – Ne már, hogy neked van tetkód! De állat! Az unokatesóm is akar. Bejelölhet téged? Egy csomó kérdése lenne – mondta.

– Csomó? – riadt meg Dominik. – Inkább ne, köszi – felelte zavartan, de Panna meg sem hallotta, már folytatta is tovább.

– Én imádom a tetkókat, nekem mondjuk nincs, hogy is lenne, kilencedikes vagyok, de szerintem marha jók, majd ha tizennyolc éves leszek, szerintem csináltatok. Talán pont a születésnapomra. Három év múlva töltöm be május harmadikán – magyarázta.

– Nagy nap lesz – bólogatott Rajmund. – Reméljük, nem itt ácsorogva ér minket – tette hozzá, a megjegyzésére pedig felröhögtek. Igazából Pannából még azt is kinéztük, hogy addig beszél.

– De teneked hogy van, nem vagy még tizennyolc éves, nem?  
– kérdezte Dominikot, de nem hagyta válaszolni. – Nagyon fáj?  
Ki csinálta? Mikor? Mit ábrázol? Mekkora? Megmutatod? Nem féltél, hogy elfertőződik? Kented Bepanthennel?

– Panna, mi most megyünk reggelizni, mert... – vettem elő a telefonomat, és a kijelzőre pillantottam. – Lassan lekéssük.

– Ja persze, menjetek csak, majd még dumálunk – állt félre, hogy beengedjen minket.

– Az biztos – biccentett Rajmund, és megtartva előttem az ajtót, mosolyogva rám nézett a napszemüvege mögül. – Menj csak előre, Major – szólt, mire beslisszoltam a terembe, majd félreállva bevártam a többieket.